

Digitaliseret af / Digitised by

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
THE ROYAL LIBRARY

København / Copenhagen

Titel: SF om EF : 12 : Europas stemme - blir det mon arbejdsgivernes eller arbejdernes

Ophav:

Ressourcetype:

Ressourcetype:

Oprindelsesdato: 1972

Emne:Partiprogram, partiprogrammer, program

Opstilling: DA-småtryk. Politik 8

Relateret:

Relateret:

Copyright: Billedet er muligvis beskyttet af loven om ophavsret

[SF om EF : 12 : Europas stemme - blir det mon arbejdsgivernes eller arbejdernes](#) 3

[SF om EF : 12 : Europas stemme - blir det mon arbejdsgivernes eller arbejdernes](#) 4

[SF om EF : 12 : Europas stemme - blir det mon arbejdsgivernes eller arbejdernes](#) 5

[SF om EF : 12 : Europas stemme - blir det mon arbejdsgivernes eller arbejdernes](#) 6

12

»SF om EF« er en serie foldere med dokumentarisk materiale om konsekvenserne af en eventuel dansk tilslutning til fællesmarkedet. Serien, der påbegyndtes i slutningen af december 1971, udkommer 1-2 gange ugentlig frem til folkeafstemningen. Serien er et led i Socialistisk Folkeoplysningsforbunds studiekredsmateriale.

Vi ville blive endnu mere afhængige af udenlandsk kapital, hvis vi blev medlem af fællesmarkedet, og komme ud for en drastisk forringelse af lønmodtagernes kampmuligheder, skriver Arne Larsen i dette »SF om EF«, der er det tolvte i rækken og iøvrigt lader os passere 300.000 eksempl.

»Europas stemme« – blir det mon arbejdsgivernes eller arbejdernes?

Af ARNE LARSEN, MF

Dansk fagbevægelse og Danmarks cirka halvanden million lønmodtagere står i dag overfor en de farligste og mest afgørende konflikter i vor tid. Kommer vi ind i fællesmarkedet, så kommer vi også ind i en udvikling, hvor storfinansens og kapitalmagts grundlæggende ønskemål opfyldes: fri kapitalbevægelse, fri etableringsret og et såkaldt frit arbejdsmarked.

Siden 2. verdenskrigs afslutning er der sket en stærk koncentration af kapital både i vareproduktion, handel, kredit og finansvæsen. Denne udvikling henimod store enheder er gået så langt,

at de nationale grænser er sprængt. Vi har fået store internationale – de såkaldte multinationale – koncerner med filialer i mange lande og verdensdele.

De multinationale selskaber — redskaber for finanskapitalen

De fleste storkoncerner er amerikansk dominerede. Af de 40 største er de 31 amerikanske. Efter EFs dannelse har den amerikanske storkapital haft rige muligheder for at etablere sig og gennem sammensmeltning med storvirksomheder i EF-landene fået mulighed for at kontrollere store dele af produktionen i Vesteuropa. Storkapitalisterne i Vesteuropa frygter denne udvikling og ønsker som modvægt at skabe store EF-føretagender. Man vil tage den amerikanske udfordring op. Man vil selv være giganter. Derfor skal fællesmarkedet gøres til et redskab for finanskapitalen — man har behov for en statsdannelse som vil gavne denne storkapital.

Ganske vist har man i EF en anti-trust-lovgivning. Men den er ganske virkningsløs. I Romtraktatens artikel 86 hedder det, at misbrug af dominerende position er forbudt — hvis handelen mellem medlemsstaterne påvirkes. Udenfor kul- og stålindustrien kan sammensmeltning mellem virksomheder ikke nægtes.

Til alle EF-tilhængere, som endnu søger trøst i EFs anti-trust-lovgivning, skal henvises til to fakta: For det første har det altid været vanskeligt at nedbryde dominerende koncerner, når de først er blevet dominerende. For det andet: Den officielle industripolitik i EF, således som den kommer til udtryk i Colonna-planen, går netop ud på at skabe storkoncerner i de fleste brancher.

Vor gamle ven Thyssen

Et konkret eksempel er betegnende for situationen. To store vesttyske stålkoncerner, Thyssen og Mannesmann, ville gå sammen om produktionen af stålrør. EF-kommissionen var i tvivl (for stål- og kulindustrien kan kommis-

sionen forbyde sammenslutninger). De to vesttyske føretagender henviste da til, at samarbejdet var nødvendigt af konkurrencemæssige grunde, især overfor japanske firmaer. Kommissionen gav efter og gav grønt lys for sammensmeltningen. Få måneder senere gik Thyssen og Mannesmann så sammen med en af de største japanske stålproducenter og lavede et fælles selskab! Dette har intet med kontrol at gøre — det er slet og ret afmagt hos EF-myndighederne.

Udenlandsk kontrol med dansk næringsliv — og dens følger

Skulle Danmark blive medlem af EF, vil de frie kapitalbevægelse og frie etableringsret komme til at betyde, at store udenlandske koncerner vil få kontrol over dansk næringsliv på en række livsvigtige områder, i større udstrækning end de har det i dag. Dette kan få mange konsekvenser for lønmodtagerne, og ikke alene for lønmodtagerne, i vort land. Internationale koncerner vil have frit spil og få muligheder for at tage fortjenester ud af landet.

Dette kan f.eks. ske ved, at virksomheder i Danmark må betale høje afgifter til moderselskaberne for patener o. l., for fælles reklame og markedsføring osv. Det kan også ske ved at moderselskaberne opererer med lave afregningspriser i Danmark, hvor datterselskaber producerer for moderselskabet. Og hvor mon skattebetalingen til den danske stat bliver af? Vi kender det jo allerede i dag med de udenlandske benzinselskabers manipulationer.

Internationale koncerner, som erobrer det danske marked, vil kunne tage store fortjenester hjem i form af overpriser, når først de har kvalt danske konkurrenter — det er næppe tænkeligt at det danske monopoltilsyn kan klare at holde disse selskaber i ave eller blot under kontrol.

Og hvordan med beskæftigelsen?

En tredje konsekvens af storkoncernernes dominans i dansk erhvervsliv er den meget betydelige risiko for beskæftigelsen. Vi ved, at de internationale foretagender har produktionsenheder i mange lande. Derfor er de også i stand til selv at bestemme, hvor en produktion skal finde sted.

Bliver danske arbejdere umedgørlige – og det har det jo undertiden med – og forlanger f.eks. højere lønninger, så kan de blive mødt med trusler om nedlæggelse eller indskrænkning af produktionen, overflytning til andre fabrikker. Allerede nu er der jo tendenser i denne retning: Vil I ikke ind i fællesmarkedet, I hunde, så flytter vi vores fabrikker. At det bliver mange gange vanskeligere at føre lønkamp under sådanne vilkår, er ganske indlysende.

Ja til international solidaritet – og netop derfor nej til EF

Spørgsmålet om udenlandsk kapitalkontrol i Danmark vil være helt afgørende for arbejderklassens magtgrundlag på længere sigt. Opsluges det danske erhvervsliv, integreres man i internationale kæmpekoncerner, skal der adskilligt mere til end nu for at rejse en effektiv modstand. Arbejdere, der ønsker mere at sige over deres egen virksomhed og over egne løn- og arbejdsvilkår, vil møde en meget stærkere modstander i den internationale koncern end i det danskejede firma.

Alle disse problemer, som hænger sammen med den udenlandske kapitalindflydelse, står vi allerede i dag overfor. Det er ikke EF, der skaber dem.

Men de vil blive drastisk forstørret, om vi går ind i EF. Vi løser ikke disse problemer blot ved at holde os udenfor EF – men går vi ind, frasiger vi os enhver mulighed for effektivt at tage kampen op imod denne udvikling.

Arbejderne har intet at vinde, men meget at tabe indenfor EF

Visse danske faglige ledere, der er tilhængere af dansk tilslutning til EF, siger opgivende: Vi kan ikke stampe imod udviklingen. Vi må hellere gå ind i EF og tage kampen op sammen med arbejderbevægelsen i de nuværende EF-lande.

Men når man ved, hvor svag og splittet fagbevægelsen er i EF-landene – opdelt såvel politisk som religiøst – må dette give store betæneligheder.

Dansk arbejderbevægelse har altid været internationalt orienteret og rede til international solidaritet – men vore muligheder for at udvise international solidaritet svækkes ved at vi går ind i EF med dets svage fagorganisationer, for derved bliver vi selv svagere, måske magtesløse.

Og EF er ikke hele verden! De afgørende EF-lande er forhenværende stormagter, og for dem er EF en mulighed for at skabe en ny supermagt. »Europa skal tale med een stemme!«, siger de ledende EF-politikere. Vi kan være helt sikre på, at det er ikke fagbevægelsens stemme, som bliver »Europas«.

Og så er der jo det, at Europa er andet og uendeligt meget mere end det EF, som selv udvidet kun vil udgøre en beskedent del af Europa, for ikke at tale om verden.

Danske arbejdere har intet at vinde, men meget at tabe ved en dansk tilslutning til EF. Derfor må de gå sammen i kampen mod EF, mod sammensmeltning og koncentration.

*Red.: Socialistisk Folkeoplysningsforbund, Folketinget, 1218 København K, tlf. (01) 12 23 05, hos hvem serien eller dens enkelte numre kan rekvireres. Serien udsendes løbende som tillæg til SF-dagbladet *minavisen*, således at abonnement på denne sikrer automatisk tilsendelse. Abonnement på *minavisen* koster for en måned 12,50 kr., for et kvartal 36 kr. og for et helt år 120.—. (01) 55 70 11.*

OK. 15

Hvordan er det gået med Socialdemokratiets »betingelsen»?

1. England skal blive medlem og Norge og Sverrig skal opnå tilfredsstillende ordninger.
2. Hvis Norge mod forventning ikke bliver medlem, foreligger der en ny situation.
3. Toldfriheden mellem de nordiske lande skal bevares (også om nogen af dem holder sig udenfor EF) og det nordiske samarbejde i øvrigt skal kunne videreføres.
4. Der skal før indtræden ved lov indføres en ordning, som sikrer dansk jord — især de rekreative arealer — på danske hænder.
5. Det er en forudsætning, at vi kan fortsætte med at udvikle Danmark til et demokratisk socialistisk samfund.
6. Vi skal have selvbestemmelsesret over en forbedret socialpolitik, hvor sikkerheden og trygheden tilgodeses.
7. Vi skal bevare vor skattepolitiske selvbestemmelsesret med en ændret og mere ligelig indkomstfordeling for øje.
8. Arbejdsformidlingen skal forblive et rent dansk anliggende.
9. De danske ønsker vedrørende Færøerne og Grønland (det er fiskerigrænserne) skal imødekommes.
10. Sikkerhedspolitikken skal ikke høre hjemme i EF.

Her gengiver vi i ti punkter de vigtigste af de krav, Socialdemokratiets årsmøde ifjor stillede for at kunne anbefale vælgerne at sige ja til dansk tilslutning til fællesmarkedet.

Er de opfyldt. Nørgaard siger ja — for nikkede måske ikke alle ministrene i Bruxelles, da han læste dem op (eller rettere nogle af dem)? Jo, de nikkede. Om det nu var af søvnighed, af lutter elskværdighed eller hvad.

Men bagefter svarede deres formand Aldo Moro (hans svar kan læses i SF om EF nr. 3). Og måske det svagt tør antydes at hans svar intet savnede i tydelighed.

Har Sverige/Norge opnået »tilfredsstillende ordninger»?

Er Norge blevet medlem?

Har vi sikkerhed for at toldfriheden vil blive bevaret?

Er dansk jord sikret på danske hænder?

Kan vi udvikle Danmark til et socialistisk samfund efter vort eget hoved?

Vil vi selv ubetinget kunne bestemme vor sociale politik?

Har vi fuld selvbestemmelse over skatte- og fordelingspolitikken?

Vil arbejdsformidling i realiteten, med »fri bevægelighed», forblive et dansk anliggende?

Er Færøerne og Grønland tilfredse med det opnåede?

Og sikkerhedspolitikken: er det mon Krag eller Brandt, der kommer til at afgøre den?

10 spørgsmål, 10 svar. Alle ens, nemlig slet og ret NEJ

For oplysninger om ophavsret og brugerrettigheder, se venligst www.kb.dk

For information on copyright and user rights, please consult www.kb.dk